

LIBRIS

We know
books

Redactare: Ana-Maria Lupașcu

Corectură: Ana Mănescu

DTP: Carmen Dumitrescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCMANN, LISA

Clarice cea curajoasă / Lisa McMann ; il. de Antonio Caparo ;
trad. din lb. engleză de Diana Trăncuță. - București : Booklet Fiction,
2026

ISBN 978-630-347-181-5

I. Caparo, Antonio (il.)

II. Trăncuță, Diana (trad.)

821.111

Copyright © 2021 by Lisa McMann

Illustrations copyright © 2021 by Antonio Caparo

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Young Readers Group, a division of Penguin Random House LLC.

© Booklet Fiction, 2026, pentru prezenta ediție
Booklet Fiction este un imprint al Editurii Booklet.



Lisa McMann

CLARICE cea curajoasă

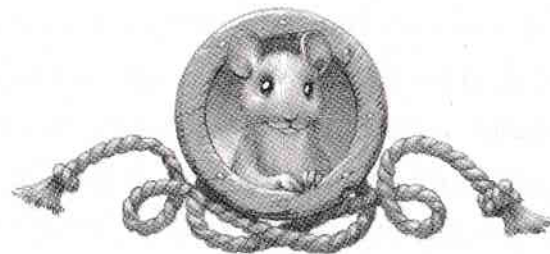
Ilustrații de Antonio Caparo

Traducere din limba engleză
de Diana Trăncuță



2026

Lui Bill și Chuck, cu iubire



RĂSCOALĂ

Auzisem cuvântul ăsta înainte.

Marinarii îl șopteau în sala de mese, acolo unde locuiam eu și fratele meu, în colțul unei lăzi de lemn de culoarea lanului de porumb în noiembrie. Îl murmurau ca pe un jurământ târziu în noapte, după un dram în plus de tărie. Îl trimiteau, încet, ca pe o rugăciune, în tăcerea deplină dintre plesnetele biciului sau sunetele produse de o cizmă grea lovind coastele cuiva.

Îl auzisem, dar nu pricepusem sensul lui. Sau ce-ar fi însemnat pentru noi.

Era un simplu cuvânt.

Lada noastră era plină cu saci de boabe de cafea, care își pierdeau puțin câte puțin savoarea în cămara încuiată din bucătărie. Lacătul nu ne dădea de furcă –

puteam să ne strecurăm cu ușurință pe sub ușă. Numai pe marinari și pe pisici îi putea ține la distanță. Doar Heitu, băiatul cu pielea palidă de la bucătărie, care ținea cheia la gât, pe un lanț, intra și ieșea de câteva ori pe zi, ducându-i bucătarului cele de trebuință. În cea mai mare parte a timpului, noi doi eram în siguranță și aveam ce mânca. Și asta era tot ce ne doream cu adevărat, după ce-i văzusem murind pe toți din jurul nostru.

Eu și fratele meu, Charles Sebastian, eram singurii rămași din familia noastră. Frații noștri pieriseră de boală sau fuseseră mâncați de Doamna Specială, una dintre cele trei pisici înspăimântătoare de pe vas. Ea își petrecea majoritatea timpului în bucătărie, pe lângă bucătar, așteptând să pice vreo firimitură de mâncare direct în gura-i căscată. Era favorita căpitanului: o creatură cumplită, portocalie și grasă, care încerca mereu să se furișeze în cămară, pe lângă băiatul de la bucătărie. Ea o mâncase pe sora noastră, Olivia.

Moartea Oliviei venise ca un șoc, pentru că ea fusese cea mai puternică și mai rapidă dintre noi. Eșecul ei de a o întrece pe Doamna Specială mă apăsa sufletește. Dacă ea nu reușise să supraviețuiască... cum aș fi putut eu? Era doar o chestiune de timp? Gândul mă paraliza.

— Cum ai rezistat atâta timp, mamă? o întrebam la scurt timp după aceea, pe când încă mai era cu noi.

— Uneori am avut și noroc, puiule, recunoscuse mama.

Apoi mă studiasse atent, de parcă reușea să vadă temerile care se adunau ca niște nori grei în adâncul privirii mele.

— Și am înțeles că ascunzătoarea poate fi o alegere mai bună decât fuga.

După ce a spus asta, s-a uitat cu îngrijorare în cămară, la fratele meu. Charles Sebastian avea un instinct deosebit de puternic de a fugi, ceea ce-l făcea uneori să-și piardă capul. Noi, restul, încercam mereu să-l învățăm cum să-și controleze impulsurile. Oare mama își făcea griji că o să-i vină și lui rândul?

— Dacă dăm greș? am zis, sleită de puteri. Dacă fugim când ar trebui să ne ascundem?

Răsuflarea ei caldă mi-a învăluit urechea.

— Clarice, a zis ea, când eram tânără, gata să-mi iau lumea-n cap de una singură, aveam o mulțime de îndoieli. A fost greu să-mi părăsesc familia, dar frica nu m-a împiedicat să răspund la chemarea aventurii. În noaptea în care am plecat să călătoresc clandestin pe nava asta, tata mi-a spus ceva ce m-a ajutat să am mai puține temeri în momentele cele mai întunecate.

— Ce ți-a spus?

Eram nerăbdătoare să aud.

Mustățile ei triste, care o jeleau pe Olivia, s-au răsucit ușor în sus în timp ce-și amintea.

— Mi-a spus: „E de ajuns un singur șoarece care să creadă în tine. Și acel șoarece sunt eu.“

Am simțit un val de căldură.

— Și cum ți s-a părut asta?

— M-a făcut să mă simt puternică, încrezătoare în deciziile mele. Am repetat acele cuvinte ori de câte ori m-am îndoit de mine sau m-am simțit singură pe lume.

S-a uitat în gol, în cămara întunecată, pierdută în amintiri.

— Încă pot să aud vocea tatălui meu...

Apoi m-a privit.

— Și vreau să știi că eu cred în *tine* la fel de mult pe cât credea tatăl meu în mine.

Sinceritatea mamei în acel moment mi-a făcut inima să tresalte. Știam deja că, în majoritatea timpului, luam decizii bune, dar cuvintele ei mi-au întărit încrederea într-un mod de care nu realizasem că aveam nevoie.

Câteva minute mai târziu, l-a chemat pe Charles Sebastian să meargă cu ea să caute apă proaspătă. Poate avea nevoie de un moment tihnit în care să-l încurajeze cum mă încurajase și pe mine.

Dar nu am aflat niciodată răspunsul, pentru că, în acea călătorie, mama a fost lovită de un val sălbatic și

aruncată peste bord. Dispărută într-o clipă. Charles Sebastian s-a întors singur, cutremurat până-n măduva oaselor. Cămara a devenit de două ori mai mare fără prezența ei, care o umplea.

Mama iubea marea, dar eu o disprețuiam. Moartea ei mi-a dat și mai multe motive s-o urăsc. Apa e înșelătoare. Pare blândă, dar nu e. Lovitura neașteptată a unui val e de-ajuns să rupă gâtul unui biet șoarece. Iar Charles Sebastian fusese martor la așa ceva. După asta, a refuzat să mai iasă din cămară, iar eu m-am întors la îndoielile mele. Dacă propria noastră mamă, aventurieră a mărilor, nu reușise să supraviețuiască, noi ce șanse aveam?

Fără ea, am rămas în lada noastră, mai speriați ca oricând. Am stat ghemuiți împreună, am dormit împreună și am mâncat împreună ce găseam. Doar eu mă aventuram după apă în toiul nopții, strângând picături pentru fratele meu într-o lingură ruptă de lemn, pe care o țineam între dinți. Nimic altceva nu ne mai putea face să ne părăsim lada.

Nimic în afară de acel cuvânt.

Într-o zi, când ușa cămării s-a deschis și Heitu s-a uitat în spațiul nostru întunecat, un sentiment sinistru s-a furișat odată cu briza proaspătă a mării. Mi s-a zbârlit și părul pe mine. Charles Sebastian a încremenit,

apoi a-nceput să tremure. Și-a lipit gura de șipca de jos a lăzii, ca să ronțăie la ea, ceva ce făcea adesea ca să-și potolească anxietatea. Dinții lui erau impresionanți și eram invidioasă pe maxilarul lui puternic. E esențial pentru un șoarece să roadă. Asta ne ducea în diferite locuri... și ne scotea din ele. Un element de bază al supraviețuirii. Am aruncat o privire afară, după pisici, dar nu am văzut niciuna dintre bestiile monstruoase.

— Hei, tu! a strigat bucătarul din bucătărie.

— Da? a zis Heitu, întorcându-și fața acneică spre el.

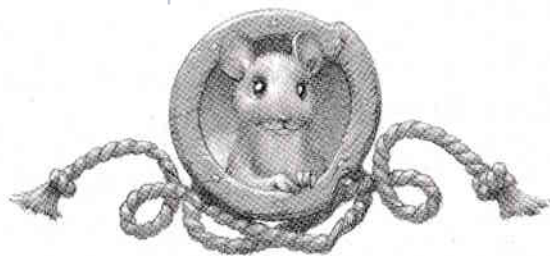
— Macină niște boabe de cafea. Va fi o noapte lungă. Băiatul a făcut ochii mari, dar n-am înțeles de ce.

— În noaptea asta? a șoptit el.

Bucătarul n-a răspuns, sau cel puțin nu îndeajuns de tare încât să auzim și noi. Heitu a intrat în cămară. Ne-am ghemuit în colțul lăzii noastre, făcându-ne cât de mici am putut, în timp ce băiatul se apleca deasupra, trecând cu piciorul la doar câțiva centimetri depărtare. Lingura a scos un sunet metalic când a fost vârată înăuntru. Sacul cu boabe de cafea, din pânză aspră, s-a frecat de blana noastră, iar boabele s-au mișcat agitate. Charles Sebastian s-a prăbușit sub mine și tremura atât de tare, încât am crezut că era pe cale s-o ia la goană. „Rezistă impulsului“, am vrut să-i spun, dar... era mai bine să fugă? Eram mai nesigură ca oricând și îndoielile

mi se strecuraseră-n suflet și se amestecau acum cu frica. Povestea mamei îmi răsuna în urechi, iar cuvintele tatălui ei deveniseră cuvintele ei către mine. „E de ajuns un singur șoarece care să creadă în tine, iar acel șoarece sunt eu.“ Mi-am închis ochii strâns, până când liniștea și întunericul s-au întors.

Dar n-avea să dureze prea mult.



CEVA RĂU

— Clarice, a șoptit Charles Sebastian puțin mai târziu. Tremuraturul lui se mai domolise. Se transformase acum într-un frison ușor, dar constant. Deasupra noastră se auzeau zgomote puternice; scârțâitul și gemetele navei, precum și bocancii marinarilor, toate păreau deosebit de apăsătoare.

— Da, frate, am zis. Aici sunt.

— Marinarii par mai... zvăpăiați decât de obicei.

— Da.

— Aerul e înțepător.

— Da?

M-am ridicat și l-am frecat cu lăbuța între urechi, ca să-l liniștesc, așa cum obișnuia să facă mama. Întotdeauna îl preferase pe el / cu toții o făceam. Fiind mezinul, fusese mereu deosebit, sau cel puțin așa îl

tratam noi, iar el ne dădea voie. Odată, mamei i s-a năzărit că Charles Sebastian avea darul clarviziunii – era foarte romantică în felul ei, de-aceia și visa să vadă lumea toată. Eu eram mai pragmatică. Și era clar că Charles Sebastian nu fusese înzestrat cu un asemenea dar. La urma urmei, nu prevăzuse valul uriaș care ne-o răpise pe mama. Nu anticipase că Doamna Specială avea să o atace și să o înhațe pe draga noastră soră, Olivia, luându-și apoi tălpășița în timp ce biata creatură chițăia încă. N-o să uit niciodată sunetul ăla. Și nici momentul când a-ncetat.

Ce-i drept, Charles Sebastian avea mai multă inteligență decât noi toți la un loc. Însă îi lipsea simțul realității. Poate că asta îl ținea într-o stare permanentă de frică. Cu siguranță nici cocoloșirea noastră nu-l ajuta deloc.

Charles Sebastian a clipit repede.

— Se întâmplă, a zis.

— Ce anume?

Nu a răspuns, dar știam. Umbrele de labe de pisică se precipitau prin raza de lumină ce pătrundea pe sub ușa cămării. Și Doamna Specială știa – probabil mai mult decât noi – despre certurile dintre cele două grupuri de marinari. Nava asta, plină până la refuz cu puiți de stejari ce trebuiau vânduți în alte țări, era într-un haos

constant, iar jumătate dintre oameni îl învinovăteau pe căpitan că-i trata ca pe niște gunoaie.

Era goană pe scări – oamenii erau, de departe, cele mai zgomotoase animale. Strigătele răsunau neplăcut de aproape, iar podelele se zgâlțâiau, făcând ca lada noastră să vibreze. Apoi a urmat șuieratul armelor de metal și un zgomot asurzitor. Loviturile surde ale pumnilor care loveau carnea. Ne-am făcut tot mai mici. Bătăile deveniseră mai frecvente în ultimele zile. La fel și biciuirile, ordonate de căpitan, și clănțanitul metalic al lanțurilor pe punți și înăuntrul cuștii de oameni aflată deasupra noastră, pe puntea superioară. Toată lumea murmură. Chiar și pisicile erau neliniștite.

Eram în siguranță în lada noastră, dar spațiul lăsat de absența mamei era rece.

— Lucrul ăsta... e foarte rău, a zis Charles Sebastian, devenind tot mai agitat. Răscoală – ăsta e un lucru îngrozitor pentru noi. Aș vrea ca mama să fie aici. Ea ar ști ce să facă. Unde să fugim.

— Șșș, am zis, intrând șovăielnică în rolul protector al mamei, așa cum îmi închipuiam că și-ar fi dorit să fac pentru puiul nostru cel mai mic. Suntem complet în siguranță aici. N-o să fugim.

Ce altceva ar fi făcut mama acum? Prezența ei ne oferise alinare și era imposibil pentru mine să reproduc

asta. Neputința a pus stăpânire pe mintea mea. Nu eram pregătită pentru nimic din toate astea. Dar cine putea fi?

Mai mulți pași au răsunat pe scări.

— Deschide! a urlat o femeie. Deschide ușa odată!

A lovit cu pumnul de cealaltă parte a ușii.

Am tresărit. Lucía. I-am recunoscut vocea – era unul dintre ofițeri.

L-am auzit pe Heitu bâjbâind cu cheia în lacătul cămării. Charles Sebastian a găfâit, cu vârful limbii pe afară. Ușa s-a deschis larg, iar mânerul s-a izbit de perete; bufnitura ne-a făcut dinții să clănțâne. Lucía l-a împins pe Heitu într-o parte.

— Ce se întâmplă? a strigat băiatul.

Se prefăcea neștiutor?

Femeia l-a lovit tare peste față cu dosul palmei. El a țipat, iar un dinte de un maro sângeriu a zburat în lada noastră, aterizând printre boabele de cafea. Apoi Lucía s-a oprit brusc și l-a privit, în timp ce băiatul a plecat capul.

— Știi să gătești?

— Eu... eu..., a zis Heitu, tulburat de întrebare și ținându-și mâna pe obrazul care-i ardea de durere.

A pipăit cu limba locul unde fusese dintele.

— Puțin.

Apoi s-a albit la față.